

Zpět na média

Věra Keilová: Textař Pavel Vrba pro svého psa skládá i básně

(Magazín Práva, 2011)

Slechy – tenké palačinky, kolem očí černé šminky, řasy trochu do zrzava. To vše nese zlatá hlava, na obojku v bílém boa, nosí známku jako voják...

To jsou jen jedny z mnoha veršů z rozepsané knihy textaře a básníka Pavla Vrby, v níž imaginárně rozmlouvá se svou čtyřnohou přítelkyní Charlottou. Právě o ní dokonce s trochou nadsázky hovoří i jako o spoluautorce svého nynějšího díla. Jen co její pán vstane, neomylně pozná, zda toho dne sedne ke svému bloku nebo čistým listům papíru, na nějž pak perem značky Parker začne zaznamenávat svoje texty. A když pak textař ke stolu skutečně usedne, Charlottka mu lehne k nohám a v celém tvůrčím procesu ho hlídá. Jakmile ale vycítí, že emocionálního vypětí už bylo dost, vstane a přinese mu míček na hraní. A dělá to jak v pražském bytě na Starém Městě, tak i na chalupě v jižních Čechách, kde textař tráví teplejší část roku.

Do rodiny Pavla Vrby, autora největších hitů skupiny Olympik Jasná zpráva a Osmý den a mnoha dalších písní, přibyla fenka zlatého labrodorského retrívra Charlottka před sedmi lety a zcela zásadně tím změnila její dosavadní zaběhnutý životní styl. Jak se však Pavel Vrba se svou manželkou Marií shoduje, byla to rozhodně změna k lepšímu.

Textař prý po pejskovi toužil celý život, ale přání se mu splnilo, až když ve svých pětadesáti letech dostal konečně štěně k narozeninám. A jako zodpovědný chovatel ji záhy dal i školy. Malou fenku dal totiž na radu Marty Kubišové zapsat do kurzů společenské výchovy

organizované společností Helpes, která se zabývá výcvikem asistenčních psů pro zdravotně postižené.

V případě Charlottky však bylo pouze potřeba, aby si osvojila základní dovednosti, a to se podařilo. Několik týdnů ji do kurzů vodili přes den dvakrát týdně, posléze jednou. „Všechno, co upadne na zem, Charlottka zvedne a podá a ráda mi pomáhá i se sundáváním ponožek,“ líčí textař, který nad její učenlivostí a inteligencí neustále žasne.

Páníčka hlídá i u piva

Stalo se už zvykem, že texty k novým písním nebo knihám vznikají v případě Pavla Vrby odpoledne anebo pozdě večer, protože ráno si rád přispí. Dopolední procházka se Charlottkou proto připadá na jeho ženu Marii, která s ní kolem deváté hodiny vyráží na letenskou pláň. Odpoledne se vodítka chopí pro změnu její manžel. Ten však s fenkou vyráží přesně opačným směrem, tj. k pražskému Orloji na Staroměstském náměstí. Chvíli s ní brázdí uličky staré Prahy a pak si zajde na pivo. Věrný čtyřnohý druh jde samozřejmě s ním, protože textař vyznává heslo: Kam nesmí můj pes, nemusím ani já.

„Leží mi u nohou pod stolem a čeká. A když mi upadne vodítko, podá mi ho. Musím říct, že na Charlottku je spolehnutí víc než na některé dospělé, a dokonce bych řekl, že je často předčí i v inteligenci, taktu a oddanosti.“

Ve svých dva a sedmdesáti letech má Pavel Vrba stále plné ruce práce. V loňském roce ho potěšil především fenomenální úspěch Vánočního alba Lucie Bílé, k němuž napsal většinu textů. Proдалo se ho více než padesát tisíc kusů a stalo se trojplatinovým. Stejný úspěch mělo i album Hany Hegerové Mlýnské kolo v srdci mém, na nějž napsal tři písně včetně té, jež dala

název celému albu. Letos Pavla čeká psaní dalších písní pro Lucii Bílou a také pro Karla Gotta, který natáčí swingovou a jazzovou klasiku. A k tomu samozřejmě pracuje na dalších verších pro divadlo a fotografickou knihu.

„Na světě toho k popukání příliš není, ale když se podívám na Charlottku, usměju se vždycky. A když se na ni nějaký čas naopak nepodívám, začne mě přehlížet jak zhrzená milenka, a přitom má noblesní chování dámy. A pak se divte, že o ní píšu i básně!“

Věra Keilová, Magazín Práva, 26. února 2011

[Zpět na začátek textu](#)